ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Στῆβενς κατέβαινε τὸν τοῖχο τοῦ κτιρίου, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, σὰν μιὰ μεγάλη μαύρη σαύρα.

Ὁ καθηγητὴς ἔκαμε τὸ σταυρό του...

— Ἔχω δεῖ πολλὰ τὰ παράδοξα, τὰ τρομακτικὰ στὴ ζωή μου, εἶπε. Αὐρὸ ὅμως ποὺ βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶνε πραγματικῶς τὸ πιὸ τερατῶδες καὶ τὸ πιὸ παράδοξο φαινόμενο, ποὺ σπάνια μπορεῖ νὰ τὸ δῇ μάτι ἀνθρώπου !...

Ὁ Στῆβενς συνέχισε στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὴν κάθοδό του, ὅμοιος ἐπαναλαμβάνω, μὲ μεγάλη μαύρη σαύρα, χωρὶς νὰ φοβᾶται νὰ πέσῃ, γατζωνόμενος στὶς μικρὲς προεξοχές. Ὅταν ἔφτασε πέντε ὥς ἓξ πόδας πάνω ἀπ' τὸ πεζοδρόμιο, πήδησε στὸ ἔδαφος μὲ εὐκινησία πιθήκου, στάθηκε, σήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο καὶ κυττάζοντάς μας μὲ τὰ φλογερά, κοκκινωπὰ μάτια του, σήκωσε τὴ σφιγμένη του γροθιὰ καὶ μᾶς ἀπείλησε.

— Ἀχρεῖοι, τιποτένιοι, ψοφήμια, δὲν θὰ βρῶ ἀνάπαυσι στὸν ἄλλο κόσμο ἂν δὲν σᾶς τὸ πληρώσω ἀκριβά, ἂν δὲν σᾶς δῶ νὰ βρίσκεστε μπρός μου χωρὶς πνοή, μὲ τσακισμένο τὸ κρανίο σας, μὲ τὸ βρωμερὸ αἷμα σας ἀχνιστὸ στὰ πόδια μου!...

Ταράχθηκα κι' ἔκαμα τὸ σταυρό μου.

Ὁ Στῆβενς τὸ ἀντελήφθη, μ' ὅλο τὸ σκοτάδι ποὺ ἁπλώνοταν μεταξύ μας καὶ ἐκάγχασε ἄγρια καὶ σαρκαστικά :

— Σταυροκοπήσου σκῦλε, γυιὲ σκύλας μάνας, σταυροκοπήσου σκουλῆκι, ἑρπετό, κάμπια βρωμερή. σταυροκοπήσου ὅσο θές!.. Κανένας, οὔτε αὐτὸς ὁ Θεός, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ νύχια μου δολοφόνε, δολοφόνε!...

Γρήγοροι βηματισμοὶ ἀκούστηκαν ἀξαφνα.

Ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου πρόβαλε ἕνας ἀστυφύλαξ.

Ἄκουσε φαίνεται τὶς κραυγές, φρουρῶντας ἐκεῖ κοντά, κι' ἔτρεξε νὰ δῇ τὶ συμβαίνει. Ὑποθέσαμε πὼς ὁ Στῆβενς θὰ ἐσπευδε νὰ γίνῃ ἀφαντος. Μὰ αὐτὸς ἂν καὶ ἀντελήφθη τὸν ἀστυφύλακα ἔμεινε στὴ θέσι του ἀτάραχος. Γύρισε μόνον γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τοὔρριξε ἕνα βλέμμα ἀδιάφορο. Ὁ ἀστυφύλαξ τόν ἀντελήφθη ἐπίσης κι' ἔρριξε ἐπάνω του τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φανοῦ.

Ὁ Στῆβενς ἐφωτίσθηκε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁλόκληρος. Τὸν εἶδαμε μάλιστα νὰ κάνῃ μιὰ χειρονομία ποὔδειχνε ὀργή... Ὡστόσο ὁ ἀστυφύλαξ ἔσβυσε τὸ φανό του καὶ προχώρησε κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω του. Δὲν φανταζόταν βέβαια τὶ εἴδους ὄν ἐπλησίαζε. Ὁ Στῆβενς εἶχε γυρίσει τώρα πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν περίμενε...

Παρακολουθούσαμε τὰ πάντα ἀπ' τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ φαινόμαστε λόγῳ τοῦ σκότους. Κρατούσαμε ἀκόμα καὶ τὶς ἀναπνοές μας. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά...

Ὁ ἀστυφύλαξ ἔφτασε κοντὰ στὸν Στῆβενς, στάθηκε μπρός του καὶ τὸν ρώτησε :

— Τὶ ζητᾶτε ἐδῶ ; Ποιὸς εἶστε !

Ὁ Στῆβενς—ὅπως ἐμαντέψαμε, γιατὶ τὸ σκοτάδι δὲν μᾶς ἔφηνε νὰ διακρίνουμε—κύτταξε τὸν ἀστυφύλακα κατάματα, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀποκρισι. Τὸ κύτταγμά του αὐτὸ ἦταν, φαίνεται, τρομερὸ γιατὶ ὁ φρουρὸς ἂν καὶ μεγαλόσωμος καὶ εὔρωστος ἔκαμε δυὸ βήματα πίσω καὶ ξαναρώτησε :

— Σᾶς ρώτησα, κύριε, ποιὸς εἶστε ; Τὶ ζητᾶτε ἐδῶ σ' αὐτὴν κατάστασι ;

Πραγματικῶς ὁ Στῆβενς ἦταν χωρὶς καπέλλο, μὲ τὰ ροῦχα του ἀνάστατα καὶ κατασκονισμένα.

Για μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ ἀστυφύλαξ, μὴ πέρνοντας καμμιὰ ἀπάντησι, τοῦ ξανάριξε τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του κι' ἄρχισε νὰ τόν περιεργάζεται.

Αὐτὸ ἐρέθισε, ὡς φαίνεται τὸν Στῆβενς. Τὸν ἀκούσαμε ν' ἀφήνῃ ἕνα ἀπαίσιο μουγγρητό. Συγχρόνως πήδησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀστυφύλακος, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ στῆθος καὶ κάτι τοῦ μουρμούρισε ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ ἀκούσουμε. .

Ὁ ἀστυφύλαξ μὴ περιμένοντας τὴν ἐπίθεση αὐτή, τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ σήκωσε τὸ κλόμπ του. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸ μεταχειρισῃ. Μὲ καταπληκτικὴ δύναμι, ὁ Στῆβενς, τὸν ἔσυρε κοντά του, τόν ἄρπαξε καὶ μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὸν τίναξε πρὸς τὸν τοῖχο σὰν τόπι !

Ὁ δύστυχος ἀστυφύλαξ χτύπησε στὸν τοῖχο δυνατά, ἀφήνοντας ἕνα βαρὺ βογγητὸ καὶ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος !...

Ἡ λύσσα καὶ ἡ μανία τοῦ Στῆβενς εἶχε φτάσει σὲ τρομερὸ σημεῖο. Τὸν ἀκούσαμε νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ μουγγρίζῃ σὰν ζῶο !...

Σήκωσε ὕστερα τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ πάλι τὶς γροθιές του.

Τὸν κύτταζα σαστισμένος, μὴ ξέροντας πῶς θὰ τελείωνε ἡ ἱστορία αὐτή, ὅταν ἔξαφνα ἀντελήφθην τὸν καθηγητὴ νὰ βγαζῃ τὸ πιστόλι του, νὰ τὸν σημαδεύῃ καὶ νὰ πυροβολῇ...

Συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ ἔφτασε στ' αὐτιά μου ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ μιὰ κραυγὴ λύσσης. Ἡ σφαῖρα εἶχε χτυπήσει φαίνεται τὸν Στῆβενς...

Τὸν εἴδαμε νὰ τινάξῃ τὸ χέρι του μουγγρίζοντας καὶ νὰ φεύγῃ μὲ τὸν ἕνα του ὦμο χαμηλωμένο κάτω, παράλυτο...

Σὲ λίγο χάθηκε στὴ γωνία τοῦ πλαγινοῦ δρομίσκου, ἀφοῦ γύρισε μιὰ ἀκόμη φορὰ πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς κούνησε φοβερὶστικὰ τὸ χέρι.

— Τὶ ἐκάματε ; ρώτησα ἀμέσως τὸν καθηγητή. Γιατὶ πυροβολήσατε ; Τί θὰ γίνῃ τώρα ;

— Μὴ ἀνησυχῆς, μοῦ ψιθύρισε ὁ καθηγητής. Αὐτὸ ποὺ ἔκαμα ἦταν πολὺ φρόνιμο. Κλεῖσε μόνο τὸ παράθυρο, χωρὶς κρότο καὶ θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἐνῶ ἔκλεινα τὸ παράθυρο ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ στέκοταν πλάϊ μου καὶ ἐρευνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ βάθος.

— Περίεργο !... ψιθύρισε τέλος. Δὲν φαίνεται οὔτε σκιὰ ἀστυφύλακος.

— Ναί, φίλε μου. Γι' αὐτὸ πυροβόλησα. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτή. Ὁ Στῆβενς ἦταν φρικτὰ ἐρεθισμένος καὶ συνεπῶς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ τίποτε σὲ μᾶς θὰ ἀποτελείωνε ἀσφαλῶς τὸν δυστυχισμένο ἀστυφύλακα. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι, τὸ καλύτερο ἦταν νὰ πυροβολήσω ἐναντίον του. Πρῶτον γιατὶ ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ θὰ ἀκουγόταν γύρω καὶ θὰ εἰδοποιοῦσε ὅλους τοὺς σκοποὺς ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι τρέχοντας νὰ δοῦν τὶ συμβαίνει, θὰ ἀντίκρυζαν τὸ σῶμα τοῦ συναδέλφου τους καὶ θὰ τοῦ προσέφεραν τὶς πρῶτες βοήθειες. Δεύτερον δὲ γιατὶ ἔλπιζα ὅτι μποροῦσα νὰ κάμω κακὸ στὸν Στῆβενς. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μιὰ σφαῖρα τραυματίζει ἕνα φάντασμα ὅπως κι' ἕναν ἄνθρωπο. Ἀρκεῖ τὸ φάντασμα νὰ ἔχῃ ἐμφανισθῆ ἐνσαρκωμένο στὴν πρώτη του ὑπόστασι. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Στῆβενς. Λὲν μᾶς παρουσιάσθηκε σὰν σκιά, οὔτε μεταμορφωμένος σὲ ζῶο ἢ σὲ ἑρπετό. Ἤξερα ὅτι μεγάλο κακὸ δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ κάμω βέβαια, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε μποροῦσα νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ, ὅπως ἔγινε. Ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸν ὦμο... Φαντάζουμαι τὴ λύσσα καὶ τὴ μανία του. Ἂν συναντήσῃ στὸ δρόμο του κανένα ἀγοροπορημένο διαβάτη, νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ ριχτῇ καὶ θὰ τὸν πνίξῃ ἢ θὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κρανίο σὲ κανένα τοῖχο ἀλύπητα... Ἀλλὰ γιὰ στάσου !... Νομίζω πὼς ἀκούω θόρυβο...

— Ναί, κάποιοι τρέχουν πρὸς τὰ ἐδῶ.

— Θὰ εἶνε τίποτε ἀστυφύλακες. Πρόσεξε μὴ κάμῃς τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Πρέπει νὰ δοῦμε τὶ θὰ γίνῃ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ μᾶς ὑποψιαστοῦνε καθόλου...

— Καὶ ἡ Λίλιαν ; ρώτησα μὲ σιγανὴ φωνή. Δὲν πρέπει νὰ τὴν φέρουμε στὶς αἰσθήσεις της ;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι. Ἄφησε νὰ πάρουν τὸ σῶμα τοῦ ἀστυφύλακος ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Δὲν μᾶς συμφέρει ν'ἀνάψουμε φῶς. Ἐξ ἄλλου δὲν πρόκειται παρὰ περὶ ἁπλῆς λιποθυμίας. Τὸ εὐτύχημα εἶνε ἀκόμη ὅτι τὸ προσωπικὸ δὲν ἀντελήφθη τίποτε. Αὐτὸς ὁ ὕπνος τους μὲ κάμνει νὰ ὑποπτεύουμε πολλὰ πράγματα. Εἶνε κι' αὐτὸ δουλειὰ τοῦ Στῆβενς. Ἂς εἶνε ὅμως, θὰ δοῦμε...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ τρεῖς σκοποὶ ἀστυφύλακες εἶχαν φτάσει κάτω στὸ δρόμο καὶ εἶχαν σταθῆ μπρὸς στὸ σῶμα τοῦ συναδέλφου των. Τοὺς ἀκούγαμε νὰ μιλοῦν καὶ νὰ ἐκφράζουν τὴν ἀπορία τους γιὰ ὅ,τι ἔβλεπαν. Ἀπ' τὰ λόγια τους καταλάβαμε ὅτι ὁ δύστυχος συνάδελφός τους τὴν εἶχε γλυτώσει φτηνά.

(Ἀκολουθεῖ)